POKROK

PUBLISHING CO.

vydává

POKROK ZÁPADU

a místní vydání

v Crete pro Saline okres, Neb., v Schuyler a Clarkson pro Colfax okres, Neb., ve Wilson, Kans., pro stát Kansas, v Cedar Rapids, Ia., pro stát Iowa, v St. Paul a Minneapolis, Minn., pro stát Minnesotu a v Tyndall, S. D., pro státy South a North Dakotu.

Předplatné:

Pro Spojené Státy $1.50. Pro Kanadu $2.00. Do Evropy $2.50 ročně.

Zásilky peněžní dějtež se pomocí peněžních poukázek (Money Orders), expressních poukázek (Express Money Orders), bankovních poukázek (Bank Draft), anebo v registrovaném dopise.

Oznamujete-li své přestěhování, udejte starou i novou adresu.

Dopisy z kruhů čtenářstva ochotně uveřejníme. Musí býti slušné, psané bez úmyslu někoho osobně poškoditi a podepsány plným jménem, ať již má býti v redakci utajeno, anebo s dopisem uveveřejněno.

45

Nikdy nevykonal člověk dosti, by nebyl s to vykonati ještě něco.

•

S uměleckou prací je to jako s lidmi: i při své chybě může být roztomilou.

•

Chuť ještě nikdy nebyla talentem, jako talent sám nikdy ještě nebyl uměním.

•

Pouze mezi tichými, pokojnými a mírumilovnými lidmi možno nalézti — umění.

•

Nezdá se vám, že upomínka v lidském životě je jediným rájem, ze kterého nikdo nás nevyžene?

•

Býti ve světě upřímným znamená nestejnými zbraněmi počíti boj a s obnaženýma prsoma postaviti se proti obrněnému, dýku tasícímu muži.

•

Ten, kdo chválí úslužnost naši, hodlá jí použíti; vždy chvála, kterou vydávají nám dnes, zítra už přijde a pokorně zaklepá na dvéře bytu našeho.

•

Špehouni jsou jako psi. Ti nikdy nechytají pro sebe, ale pro jiného, by za to dosáhli odměny a po případě i — kopnutí. A mezi námi špehounů dosti.

•

Se štěstím dlužno zacházeti jako se zdravím. Užívejme ho, je-li příznivo, mějme trpělivost, zhoršilo-li se, a mimo nejnutnější případy nenapravujme je prostředky mimořádnými.

•

Štěstí je větší než neštěstí. Toto úpomínky na ono neničí. Ale jediná chvíle blažená je mnohdy s to naučiti nás zapomenouti na celá dlouhá léta přestálého utrpení a strádání.

•

V krátké době dojde tedy ku definitivnímu založení Česko-Americké Národní Rady, instituce to, které podnět zde dal slavný český cestovatel a spisovatel E. St. Vráz. Nechceme snad činnost její nějak předbíhati rozepisováním se o tom, co vše by podnik ten, o němž dnes už, kdy ještě ani nestává, někteří z krajánků našich pochybují, v životě našem mohl udělati. Nikoli. Zorganisování Rady té podjal se muž, který je si jistě vědom nejen poměrů, ve kterých žijeme, ale i potřeb, které v poměrech těch pociťujeme. Proto na prvním místě necháme mluviti Vráze samotného. A týž už promluvil a to jakýmsi dosud jen hrubě načrtnutým nástinem práce, kterou si vytkne Česko-Americká Rada. Nástin ten podáváme na místě jiném a již z něho poznati lze, že práce Rady bude nejen velikou, ale i zdravou a nanejvýš účelnou. Nestane se tedy po přání některých zdejších samozvaných vůdců, učitelů a proroků, kteří v Radě vidí jen nesmysl a zbytečně plýtvanou energii. My sami v posledním čísle jsme psali, že Rada v kulturním a národním ohledu bude s to vykonati mnoho a právě tím že čeká na ni práce obrovská. Jsme tomu rádi, že představu naši o činnosti organisovaného tělesa nám původce jeho nyní potvrzuje svým vlastním podpisem. A činí tak dosud jen, jak se o tom zmiňujeme výše, pol náčrtku. Až bude zpracována osnova celá, shledáme, že se vyskytnou i jiná pole, na kterých Národní Rada zdejší mohla by a bude účelně nejen orati a vláčeti a síti, ale i kliditi žně, o kterých ani ponětí nemáme. Přemýšlíme často o tom a tu mimoděk zastavujeme se na delší dobu u našich poměrů sociálních a hospodářských. I v těch ohledech a směrech může organisovaná Rada vykonati velmi mnoho dobrého. Ptáte se, jak? Národní Rada bude míti jistě svoje odbory, které v harmonickém celku pracovati budou samy pro sebe. Dle soudu našeho nebyl by nijak nemístným a bezúčelným odbor, který by si vzal výhradně na starost nově příchozí přistěhovalce ze staré vlasti a pro tyto pracoval jako těleso, které by nezištně zodpovědělo všechny dotazy jejích, týkající se usazení se, vylíčení poměrů v té a té krajině anebo v tom a v tom městě, pracovních a mezdních poměrů a hlavně zaopatření práce. Odbor ten pracoval by tedy jako informační kancelář a spolu i jako zaopatřovatelna práce pro přistěhovalce, kterým by se stal tak už se stanoviska čistě lidského — humanitního — pravým dobrodiním. Že pak podobného ústavu zvláště v Chicagu je zapotřebí měrou svrchovanou, víme sami ze zkušenosti. A víme taky, že různé tam existující prostředkovatelny práce dávají si hlavně od nemajetných přistěhovalců platiti drahé, krvavé a často i poslední peníze jen za to, že konec konců samy pro ten ubohý lid pranic neudělají. Z uvědomění si hrozných těch poměrů vznikla asi před pěti roky ve spolku "Česká Stráž" myšlenka na zřízení podobné kanceláře. Tato byla skutečně taky založena a uvedena v život a vykonala velmi mnoho dobra. Poněvadž však náklad na vydržování byl za tehdejších poměrů značný a opíral se, nedocházeje podpory v širší veřejnosti, jen o výše zmíněný, dnes už dávno zaniklý záslužný spolek a pak o soukromou podporu pouze jediného jednotlivce, kancelář netrvala dlouho a zanikla. Škoda. A my přece víme, že Chicago i za dnešních poměrů je městem, do něhož příliv přistěhovalectva je téměř největším. Máme při tom, ovšem, na zřeteli přistěhovalectvo jenom české. A chrániti zájmy tohoto je svatou naší povinností. A jen na základě vědomí toho měli bychom mu vycházeti vždy a všude vstříc s ochotou největší. Předně u vědomí, že ono to jest, které přináší mezi nás opět a opět trochu toho zdravého, nezkaženého vzduchu českého, který posiluje ten, jenž námi staršími a případně novými generacemi je zde buď důkladně vyvětralý anebo již úplně spotřebovaný. To posílení českého vědomí v sobě samých nesmíme a nemůžeme očekávati ze sebe. Nikoliv. Očekávejme je od těch, kdož nově přijíždějí. Přestanou-li přijížděti, pak druhá, třetí generace naše sama o českém vědomí a cítění přirozeně bude si vyprávěti již jenom jako o pohádce. Chceme-li si proto na dlouhou dobu ještě udržeti zde svoje češství, vychovávejme v duchu tom svoje děti, hlavně však dorost, a posilu a osvěžení nejen pro sebe, ale i pro ten dorost hledejme v proudech nového anebo mladšího přistěhovalectva, pro které však především vzbuďme ve svých dětech, často nezvedených dětech, úctu a vážnost a nikoli posměch sprostými přezdívkami a pohrdání ohrnováním a krčením nosů. Jsme to českým přistěhovalcům povinni. Vzpomeňme si jen, jak vřele, bratrsky a při tom skoro až královsky při každé výpravě byli američtí Čechové vítáni a hostěni ve staré vlasti! Každý byl by s nimi srdce rozdělil nejen ve městech, ale i v nejzapadlejších vískách. A dejme si hned otázku: Co my zde děláme pro ty, kdož sem přijedou z Čech buď se zde usadit anebo jen na návštěvu? Pranic. První hodiny pobytu jejich osladíme jim už všelijakými "greenhorny" anebo podezříváním, že sem přibylo zase několik lidí, kteří pro podvod, zpronevěru, dvojženství anebo dokonce i vraždu museli z Čech ujeti, by nebyli stíháni. Takovými chlapíky jsme zde my a tak my zde dovedeme spláceti svoje dluhy. A proto i v tomto směru bude moci Národní Rada zde velmi mnoho vykonati zřízením odboru, jenž by všechnu práci svoji výhradně věnoval zájmům nově příchozího přistěhovalectva. Síť práce té jednotlivými odbory místními dala by se snadno roztáhnouti po všech státech Unie, ve kterých Češi jsou usazeni, a třeba i v samém New Yorku a v Baltimore, kde podobné nalehavá potřeba odboru takového již není, poněvadž tam se o přistěhovalectvo skutečně obětavě a záslužně starají přistěhovalecké domy. Těchto pár řádků není snad radou anebo pokynem, jak by si Národní Rada měla počínati. Ne. Je to dobře a poctivě míněná úvaha.

ČESKO-AMERICKÁ NÁRODNÍ RADA.

Před odchodem z milované vlasti vyslovily ke mně přední české národní korporace — v čele jich Národní Rada Česká a její o česko-slovanství pečlivě starostlivý Zahraniční odbor, — jakož i četné jednotlivé osoby, vážené v národě česko-slovanském, důtklivé a snažné přání, bych požádal českou Ameriku, největší a nejsilnější větev národa českého mimo hranice matky Vlasti, o součinnost k založení podobné instituce v Americe, jakou jest ve staré vlasti Národní Rada Česká, k založení sdružení mužů a žen, osvědčených v česko-americké veřejnosti národní činností i láskou k staré vlasti a majících dobrou vůli i ochotu pracovati k jednomu společnému cíli — k dobru a slávě českého jména, k činnější ještě práci národní zde a k navázání užších styků s původní, žel tak vzdálenou vlastí naší neb našich rodičů! Tudíž: Sdružení pracovníků, rádců, osobností na okolí své vlivuplných, v němž zastoupeni byli by všichni vlastenci, vlastenky, lidé dobré vůle bez rozdílu stran neb přesvědčení, všichni ti, kdož by v určitých otázkách kulturních a hospodářských, týkajících se celého našeho národa zde i za mořem, svorně pracovali ke zdaru a k dosažení dotyčných cílů. Po úradě s četnými osobnostmi, předsedy a tajemníky čelných spolků, rozhodl jsem se uvésti myšlenku ve skutek.

Má snaha došla takového porozumění i laskavého přijetí, že téměř na všechny mé dotazy a ze všech míst české Ameriky odpověděno souhlasem i slibem součinnosti. Psal jsem nejdříve soukromě na osoby mně známé i doporučené a představitely všeho česko-amerického tisku, dopsal jsem všem čelným spolkům česko-americkým s prosbou, by projevily sympatie své s mou organisátorskou prací a přistoupily za členy tohoto vlasteneckého sdružení, a denně docházejí mne nové a nové přípisy s plným a nadšeným souhlasem. V brzku ve všech česko-amerických osadách sestaví **důvěrníci Česko-Americké Národní Rady** místní **Sbory** a požádají tamní ctěné spolky o součinnost a zvolení delegátů za členy těchto Sborů.

Výkonný Ústřední výbor Česko-Americké Národní Rady bude pro první tři léta sídliti v Chicagu, načež výkonnou moc převezme jiné česko-americké město a v Chicagu sdružení tamní stane se Chicagským Sborem Č. A. N. R. Všechny Sbory pracovati budou co možná samostatně a jen v nejhlavnějších bodech budou podřízeny Výkonnému ústřednímu výboru.

Česko-Americká Národní Rada — pravím s důrazem — není a zde ani nemůže býti žádným všenárodním zřízením, jemuž dobrovolnou disciplinou a ve prospěch české věci podrobovala by se celá česko-americká veřejnost. To je možno v Čechách, nikoli v Americe. Liší se v mnohém a podstatně od Národní Rady české a zcela přizpůsobena bude zdejším americkým poměrům. Mně, jistě velice dobře znalému poměrů v české Americe, zajisté nenapadlo tvořiti něco, co je tu nemožné, k neuskutečnění. Naše sdružení je sdružení dobrých vlastenců, kteří chtějí pracovati ve všem, co dobrého, krásného a na prospěch české věci zde i za mořem. — Raditi se budeme o národních našich podnicích, těm, kdož o radu k nám přijdou, ji poskytneme, o dobrovolnou disciplinu, kde jí bude zapotřebí, požádáme, logicky její potřebu vysvětlíme a s chutí pustíme se do všeliké drobné práce — toť vše. Naše prvé práce a plány jsou skromné a jistě k dosažení! Přinesou-li dobré ovoce, půjde s námi v brzku celá česká Amerika. Snad již více jak polovina cítí s námi a pochopila potřebu tohoto upřímně myšleného a nyní prováděného **pokusu** k lepším a větším věcem na poli národní práce v budoucnosti. Záslužná a úspěšná svou národní prací Česko-Americká Tisková Kancelář slíbila svou součinnost, resp. splynutí v jedno těleso.

Česko-Americká Národní Rada je sestrou Národní Rady České a půjde radou, projevy i skutky jí na pomoc, kdykoli se jednati bude o **nejhlavnější** zájmy Češství, o cokoliv **kulturné neb národohospodářsky užitečného** jim i nám zde, kdož česky nejen mluvíme, ale i cítíme. Naší nejdůležitější prací bude uvědomiti náš **česko-americký dorost** o potřebách našich a vyzvati jej k činné společné s námi práci, ukázati mu, jak možno býti řádným, věrným občanem americkým a současně dobrým Čecho-Američanem.

Vše podrobnější dovolím si sděliti ctěné české veřejnosti, jakmile zahájena bude skutečná práce.

E. St. Vráz.

Chicago, dne 10. ledna 1911.

ZDENEK NEJEDLÝ:

FIBICH A SMETANA.

Deset let uplynulo od smrti Fibichovy. Potřeboval-li Fibich důkazů pro životnost svého díla, dalo mu toto desítiletí důkaz neodmluvný. Za svého života byl Fibich stavěn pravidelně vedle Bendla, ve schematických párech Smetana-Dvořák, Fibich-Bendl. Karel Bendl zemřel jen dvě léta před Fibichem, jeho dílo však zemřelo ihned s ním. Bylo ovšem podivným pobloužením, stavěti Fibicha, hledícího stále v před, vedle Bendla, stále se opozďujícího i za večerníčkem, o rozdílu tvůrčí síly Fibichovy naproti eklektickému hotovení děl u Bendla ani nemluvě. I dnes nám jest Fibichovo dílo nejen živé, ale i moderní. Toužíme po něm, nejsme jím ani z daleka nasyceni. Svůj moderní ráz neztratilo jako pravé dílo pokroku. Jest tajemstvím takového umění, že jeho pokrok cítíme i po staletí. Kdo jej necítí i dnes v Gluckovi?

Nejenom hodnocení, i přesné určení směru pokročilo za deset let rychle ku předu. Zažil jsem to sám letos při universitních extensích: co všechno stalo se dnes u Fibicha samozřejmým, to ještě před deseti lety bylo většině tak záhadné. A právě mladá a nejmladší generace jest již bohudíky vychována v názorech zcela jiných. Ti starší pak, kteří snad ještě tkví na svých předsudcích, propadají ovšem nemilosrdnému osudu každého copu.

Celé Fibichovo dílo stává se zcela jasným, logickým a historicky významným, jakmile určíme správně jeho poměr k Smetanovi. Ten poměr dnes známe a můžeme jej opříti o tolik faktů, že i historická hodnota Fibichova díla vystupuje nezahaleně a že i osud, příznivý i nepříznivý, stává se nám tím pochopitelným. Nebude tedy snad zbytečno, ukážu-li zde alespoň na hlavní momenty dnešních našich vědomostí o tomto poměru.

Fibicha, jakmile přišel r. 1871 do Prahy, okouzlil především Smetana člověk. Fibich hledal postavení pro další život. V Praze ho tehdy nenašel a byl by je jistě hledal jinde, ale zářivá osobnost Smetanova mu učarovala. Na rok se od Prahy odloučil (ve Vilně roku 1873), ale hned zase spěchal zpět. Bylo mu smutno po styku s geniem, jenž jej na vždy připoutal ku Praze, až zde se mu nedostalo ani nejmenších zajištěných prostředků životních. Osobní styk Fibichův se Smetanou byl zcela jiný než jiných našich skladatelů. Fibich, měkká, citová povaha, k tomu umělecky nadšená a v hájení poznaného jednou ideálu uměleckého neohrožená, čerpal z osobnosti Smetanovy své nadšení, svou důvěru v pravost umění, jež jest zastáváno mistrem takové morální hodnoty. Byla to pro něho studnice živé vody. A byla mu jí až do smrti, kdy Smetany již dávno nebylo, kdy Fibich tu stál sám a sám. Každá vzpomínka na Smetanu však jej hřála a sílila dále. Kdo byl žákem Fibichovým, nemohl ve Smetanovi neviděti přímo světce.

Neobmezená odanost k Smetanovi byla ovšem nejenom osobní, nýbrž i umělecká. Smetana teprve učinil z Fibicha umělce. Fibich se vzdělal za hranicemi, ovládal techniku svého umění dokonale, ale smysl všemu jeho uměleckému snažení dal teprve Smetana. Jakmile r. 1871 Fibich poznal Smetanu a jeho umění, ihned stal se nejvěrnějším jeho stoupencem. V prvních dobách Fibichova tvoření vidíme všude Smetanovskou formu s Fibichovým obsahem. Teprve Fibichovské objevuje se ihned, jakmile 20letý Fibich vstoupil do veřejného života. Ukazuje to Fibichovu osobitost, jeho zvláštní ráz. Byl stoupencem Smetanovým do zámezí, nikdy však epigonem. Stačí uvésti příklad: Smetana dal svému umění silný rys lidovosti jako pravý znak obrozenského činu. Ani v tom nestál již mladý Fibich za Smetanou, ač s velkým rozdílem. Nenamahal se ovšem vystihnouti veselý, rozpustilý, tklivý i dojímavý život našeho lidu, neboť v tom byl Smetana nepřekonatelný. Za to dal rozezvučeti tonům lidovým nemenšího významu, jež se ve Smetanově hudbě ani neozvaly: tonům chmurné, romantické poesie lidové. Co Erben a Neruda dokázali svými balladami, dokázal v naší hudbě Fibich. Měl v sobě vlastní svět, jenž po vzoru Smetanově uplatňoval se v uměleckém podání rozličných světů lidové poesie.

Nebylo ovšem možno, aby se ve Fibichovi neozvala jiná generace, k níž náležel. S důrazem třeba vytknouti fakt, že Fibich byl o 26 let, tedy více než o celé čtvrtletí mladší než Smetana. Tento rozdíl nám vysvětlí mnoho v jiné formě jeho smetanismu. Tak na př. jeho literární záliby byly zcela jiné než Smetanovy. Naivní historismus "Dalibora" vedl jej sice též k "Blaníku," ale záhy šel dále a tak daleko, že Smetanova jména užito s úžasnou pořouchlostí k hájení rozvojem nového literárního vkusu. O tom zajisté není sporu, že nám jsou Fibichovy opery literárně bližší než Smetanovy. V tom však bylo právě Fibichovo smetanovství a tím ukázal cestu i dalším, že Smetanův sloh a jeho vymoženosti uplatňovati i v jiných sférách literárních, takže byl opravdu historicky pokrokem i za Smetanu právě tím, že uplatnil Smetanův pokrok v jiném vzduší literárním, nám bližším. Také různost osobností dána již růzností generace. Měřiti Fibicha měřítkem buditele Smetany ovšem nesmíme. Fibich však byl právě tak upřímný, že si nehrál a ani nedovedl hráti na buditele. Jeho generace prostě již neměla těchto tendencí. Byl absolutnějším umělcem, neohlížejícím se tolik na mimoumělecké vztahy, jako právě Smetana. V obou mistrech však byla právě upřímnost, jež jest podmínkou každé velikosti. Každý z nich byl živým ohlasem své doby, své generace.

Fibicha můžeme proto právem nazvati Smetanou mladší generace. Do konce svého tvoření stál Fibich v okruhu idei, daných naší hudbě Smetanou. Nelze si představiti proto falešnějšího výkladu, než byl starý blud o poměru Fibichově k Wagnerovi a jiným representantům novoněmeckého hnutí. Smetana byl upřímný Výmarian, i osobně spřízněný s kruhem žáků Lisztových a tím i s ovzduším Wagnerovým, což ovšem ani z daleka neznamenalo pro něho obmezení individuality. Byl-li však výklad o "wagnerismu" Smetanově ve smyslu epigonství křivdou, jest podobné určení u Fibicha prostě historickou nepravdou. Fibich byl před r. 1871 léta v cizině, a to v konservativních oblastech Německa, aniž by byl o Mnichov (Wagnerův) i jen zavadil. Teprve Smetana svým směrem nutně přiblížil Fibichovi Wagnera. Wagnerianem stal se Fibich prostřednictvím Smetany. A jak uvědomělým, českým wagnerianem. Čtěme jeho kritiku z r. 1875, jak vytýká mladým našim skladatelům napodobení Wagnera a jak rozvádí myšlenku české moderní hudby: Wagner ovšem ukázal modernímu člověku, co pro něho může býti hudba. Avšak tento kulturní poznatek přetvořil u nás Smetana do té míry, že my můžeme dnes právě ve Smetanovi nalézti equivalent za onen obrodný směr cizí. Musíme jíti ovšem k cíli, jejž vytyčil nejprve Wagner, ale přijdeme k němu cestou, již ukázal Smetana.

Tuto zásadu, že u nás smetanismus nahradí nám wagnerianismus, zastával Fibich zase až do své smrti. Byl smetanian důsledný, neoblomný. Mluvení o wagnerismu "Nevěsty Messinské" neb "Hippodamie" jest jen ukázkou naší slabé znalosti skutečného Wagnera. Wagner, o tom není sporu, nejen, že by byl "Nevěstu Messinskou" nikdy nenapsal, nýbrž byl by i její směr jistě odsoudil. Pro něho byla zhudebněná činohra, čímž jest "Nevěsta Messinská", prostě nemožna. Za to byl pravý důsledek myšlenky Smetanovy, zvláště kdybychom tu postoupili k nejvlastnějšímu otci Smetanovu: ke Gluckovi. To jest linie přímých vlivů, nikoli však od Wagnera k Fibichovi. Že ovšem Fibich znal Wagnera dokonale, rozumí se při jeho intelligenci samo sebou. Nikdy však jeho ideálem nepřestalo býti: důsledně za myšlenkou Smetanovou.

Fibichův smetanismus byl i pramenem jeho utrpení. Zmínil jsem se o tom ve svých statích o Hostinském. Zde stačí několik slov. Až budeme míti věrné vylíčení prvních let 80tých, kdy vídeňská reakce u nás začala vítězně pracovati, kdy příklad Dvořákův sváděl k domnění, že každý skladatel, kdo se podrobí Vídni, stane se slavným mistrem, a kdy tudíž naši skladatelé šmahem zapomínali na to, co tu bylo, a hnali se za novou bludičkou — až pak budeme znáti utrpení Smetanovo v těchto letech, kdy cítil tolik svou opuštěnost a zradu na vlastním programu — pak teprve oceníme hrdinství Fibichova smetanismu. Jediný z lepších našich skladatelů stál zde pevně, neoblomný, neuchylující se od programu Smetanova, naopak ještě jej ženoucí do posledních konsekvencí. Pak také pochopíme, proč v době Smetanova vítězství v letech 70tých byl Fibich stavěn na místo nejpřednější a proč naopak reakce let 80tých začala jej všemožně snižovati. Generace let 80tých ukřivdila naší hudbě nejvíce, vědomě i nevědomě, poněvadž vyrostla právě v onom reakčním ozduší, jež Fibicha dusilo přímo k zalknutí. A Fibich přes to šel dále, dráždě každým dalším činem "veřejné mínění," tehdy tak skrz na skrz reakční. Když pak v letech 90tých došlo jení toho, co po celý život Smetana potíral, a právě ona reakce chtěla takto zneužíti jména Smetanova — pak teprve došlo to tak daleko, že Fibich stavěn — proti Smetanovi!! A právě v těch letech, ať šlo o jakýkoli akt piety k Smetanovi, podmíněný pochopením jeho díla, byl tu Fibich jediný, kterýž z našich skladatelů byl toho schopen. Fakt, jak se Fibich bil za čistotu "Dvou vdov," mluví až příliš jasně.

Právě v této době cítíme nejvíce velikost Fibichovu. Smetana byl štěstím jeho života, ale také tragedií jeho osudu. Až ubohé klamy z let 80tých vymřou, až slepí prohlédnou a uvidí, jak byli klamáni, a až přijdou mladí, s očima daleko rozevřenýma, pak i lidská stránka Fibichovy osobnosti bude růsti do výše, jíž dosahují právě jen velicí lidé. I dnes jest ještě smutno u nás, třebas silně svítá. Jedno přece zvláště třeba již vytknouti: kult Fibichův splývá s kultem Smetanovým čím dál tím více. U odborných pracovníků jest to ovšem samozřejmo: kdo miluje Smetanu ne pouze citem, nýbrž i v pravém pochopení, ten miluje i Fibicha, v němž nutně nalézá pokračování Smetany. Hostinský nebyl jediný, kdo tato jména spojil. To jest nám dnes zcela jasno, a mladá generace již ani nedovede mysliti si to jinak. Vím pak, že tím se splňuje právě nejtoužebnější přání Fibichovo. Kdyby on dnes mohl k nám promluviti, bylo by to jistě jeho povzbuzující slovo: spějme k Smetanovi!

C. H. Kubát,

právník a veřejný notář.

V oboru svém zkušený. Spolehlivý zástupce u všech soudů.

403 Barker Block, Tel. Douglas 5867. 15. a Farnam Omaha, Neb.